

Historie

Het Amsterdamsch Studenten Corps werd opgericht in 1851. In 1971 fuseerde het met de Amsterdamsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging. Inmiddels telt het A.S.C./A.V.S.V. ruim 3000 leden en is daarmee de grootste studentenvereniging van Nederland. In totaal zijn er 39 disputen aangesloten bij het Amsterdamse corps, 20 heren- en 19 vrouwendisputen. Sinds 1994 zit de sociëteit, Nos lungit Amicitia, in de Warmoesstraat. De afgelopen honderd jaar zat het corps onder andere aan het Spui, in de Sarphatistraat, het Lido (nu Holland Casino), de Herengracht en de Raamgracht.

Een lange traditie in stand houden

Bij de start van de veelbesproken BNN-dramaserie *Feuten* gaat *Folia* op audiëntie bij het **Amsterdamsch Studentencorps** in de Warmoesstraat: 'Wij zijn met heel andere dingen bezig dan brallen en zuipen.' Anouk Kemper / foto's Bas Uterwijk

Philip, ze hebben de brandslang weer gepakt,' zegt Renée Kok (24) tegen haar collega. Philip Bos (22) gaat meteen naar boven om een einde te maken aan het waterballet. Inmiddels zijn een groot deel van de zaal en de aanwezige studenten al natgespoten vanaf de vide boven de borrelzaal. Voor iedere buitenstaander een opmerkelijk gebeuren. Voor de leden van het Amsterdamse studentencorps de gewoonste zaak van de wereld. 'Hoe vaak

dit in een week gebeurt? Nou, soms wel zes keer op een avond,' vertelt Kok, die net haar bachelor bèta-gamma heeft gehaald. Als één van de zes 'senatoren', oftewel het overkoepelend bestuur, is Kok sinds september verantwoordelijk voor het hele reilen en zeilen van de grootste studentenvereniging van Nederland, het A.S.C./A.V.S.V. ofwel Amsterdamsch Studentencorps/Amsterdamsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging. Dat betekent niet alleen overdag werken op het kantoor, maar ook 's avonds de boel

in de gaten houden tijdens de borrels. Van maandag tot en met donderdag kunnen de 39 disputen drinken en bijkletsen in het verenigingsgebouw aan de Warmoesstraat. Tien disputen per avond, elk dispuut heeft een vaste avond, een vaste hoek en een eigen tap. Het contact tussen de groepen is minimaal. Kok: 'Behalve later op de avond, als er wat meer gedronken is.' Voor de gewone corpsleden is de senaat te herkennen aan hun formele kleding. Voor de drie dames een zwart mantelpakje, voor de drie heren een driedelig, antracietkleu-

rig pak. Ook de overige mannelijke leden dragen keurig jasje-dasje. 'We proberen een lange traditie in stand te houden,' verklaart rector Bos, nadat hij de brandslanggebruikers terecht heeft gewezen. Ze krijgen gezamenlijk een boete van 50 euro. 'Als iedereen hier op gympen en in een capuchontrui naartoe komt, wat is er dan nog bijzonder aan?'

Die tradities komen terug in bijna alle facetten van het corps. Zo kan een leek op deze gewone dinsdagavond van alles verkeerd doen. 'Kijk, jij hebt bijvoorbeeld sneakers aan,' zegt Kok tegen de verslaggever. 'Ja, ik zag het meteen,' reageert Bos. Hij en Kok leggen vervolgens uit dat de leden op borrelavonden altijd bruine leren schoenen moeten dragen. 'En eigenlijk sta je nu op het bestuurspodium.' We staan inderdaad als enigen op een verhoging aan de bar. 'Die plek is voor eerstejaars, die voor tweedejaars en die voor derdejaars of hoger,' wijst Kok naar verschillende delen van de bar. De eerstejaars hebben uiteraard de smalste plek. Wie het waagt om te plassen of te kotsen in de borrelzaal, moet de volgende ochtend langskomen met een fles jenever en haring. 'Voor de schoonmakers. Wel zo netjes toch?' glimlacht de rector. Waar al deze regels vandaan komen, is in veel gevallen niet meer te achterhalen. Het zijn er dan ook behoorlijk wat. Kok deed er ruim een halfjaar over om ze allemaal te leren en te onthouden. 'Nee, je krijgt geen boekje met regels. Er wordt gewoon continu op gehamerd door de oudere leden. Op een gegeven moment weet je het wel.' Zelfs voor de senatoren zijn sommige regels nieuw. Onlangs las Bos dat hij pas zijn jasje mag uittrekken vanaf 58 graden Celsius. Kok: 'Mijn vader was hier een tijd geleden, ik was nog geen senator. Hij was toen verbaasd over hoe gemakkelijk we het gezag en de regels aannemen. Maar iedereen doet dat, dus daar denk je niet echt over na.'

Om een uur of tien worden de senatoren weggeroepen in verband met de benoeming van een nieuw redactielid voor corpsblad *Honestum*. Het meisje in kwestie wordt geblinddoekt en bevindt zich, als ze haar ogen open doet, in de mooie bibliotheekruimte. Tegenover haar zitten de zes senatoren aan een lange, glimmend houten tafel. Zij hebben goed nieuws, het meisje mag gaan schrijven voor het blad. Even later verschijnt de hele club op de vide. Als een soort koningin laat het kersverse redactielid zich toezingen door haar dispuutgenootjes. 'Dit is heel leuk voor een dispuut. Nu staan ze meteen weer een beetje op de kaart,' legt Fleur van

Philip Bos in de borrelzaal...

Schandalen

Begin dit jaar werd het sociëteitsgebouw anderhalve week gesloten. Aanleiding was een aantal vechtpartijen onderling en met de politie. Bovendien klaagden burens over geluidsoverlast, kots en urinerende studenten. De nieuwe rector Philip Bos wil zo veel mogelijk rekening houden met de burens. 'Om de zoveel tijd zitten we aan tafel met de gemeente en buurtbewoners. Hoe kunnen we het het best aanpakken? Hoe bewaren we de rust op straat? Via de dispuutsbesturen of mailings spreken we mensen aan of dat doen we gewoon in de borrelzaal.'

Mores

Achter de bar in de borrelzaal hangt een portret van koningin Beatrix. Zolang dat er hangt, zijn alle mores en regels van toepassing. In een feestweek wordt het portret weggehaald, zodat leden (bijvoorbeeld) wel mogen zoenen in de zaal. Dat mag namelijk niet als de koningin meekijkt. Als de zoeners toch gesnapt worden door een commissaris moeten ze allebei plaatsnemen op de bar. De bel wordt geluid. Vervolgens moeten de jongen en het meisje een glas koffiemelk drinken, maar een echte heer drinkt natuurlijk ook het glas van het meisje leeg. 'Als-ie dat niet doet, weet je meteen wat je aan hem hebt,' verklaart Kok.

... en in de bibliotheek van de sociëteit

Meer (21) uit. Ze kijkt naar het meisje dat ondertussen weer in de zaal staat en een fles champagne ontkurkt. Van Meer, student bestuurs- en organisatiewetenschappen, is lid van het sociëteitsbestuur, 'de commissie', verantwoordelijk voor facilitaire zaken als bier, het pand en personeel. Ook zij mag op de verhoging bij de bar. Ze weet te vertellen dat er op een avond meer dan duizend liter bier doorheen gaat, de grootste omzet van de stad. Het bier bevindt zich in acht grote tanks van ieder duizend liter in een ruimte ergens in de catacomben van het gebouw.

Philip Bos is zo aardig om het te laten zien, evenals de rest van het enorme pand. Al lopend vertelt hij over zijn vereniging, de geschiedenis, de vooroordelen en zijn verantwoordelijkheid voor ruim drieduizend leden. Eén vooroordeel blijkt alvast waar. Bij binnenkomst wordt de neus meteen gevuld met de geur van verschaald bier.

Bos draagt een groene trui, spijkerbroek en nette leren schoenen. Geen brallerig stemgeluid, geen elitaire attitude. Nee, gewoon een vierdejaars geneeskundestu-

dent, die zijn studie voor een jaar in de ijskast heeft gezet omwille van zijn functie als rector. Eigenlijk een fulltime baan. Hij loopt een flink aantal trappen op en laat de senaatskamer zien. Daar zit de rest kalm achter een computer te werken. Niets studentikoos aan. 'In feite runnen we een groot bedrijf, heel leerzaam,' zegt Bos serieus, terwijl hij koffie zet. 'Je zet

'Je krijgt geen boekje met regels. Er wordt gewoon continu op gehamerd door de oudere leden'

een traditie voort van 160 jaar, je gaat de boeken in. Natuurlijk zijn er altijd vooroordelen over brallen, het elitaire karakter, zuipen. Maar we zijn met heel andere dingen bezig. We halen de banden met de universiteiten en de gemeente weer aan, omdat we onder andere een kerstdag voor Amsterdamse bejaarden organiseren. Vrijwillig. Zo doen we echt iets voor de stad. We gaan mee met de tijd, hebben steeds meer een maatschappelijke functie.' Vijf

jaar geleden heeft het corps bijvoorbeeld een school opgezet in Burkina Faso. Over een jaar moet er een landbouwschool geopend worden. Daar heeft de bevolking, volgens Bos, het meest aan. Hij laat foto's zien van bezoeken aan het Afrikaanse land, die aan de muur hangen in weer een ander vertrek. Haast alle ruimten komen aan bod. Van borrelzaal tot keuken tot bibliotheek. Overal weet Bos een verhaal bij te vertellen. Over de (gigantische) keuken: 'Hier werkt een professionele kok. Elke avond maakt hij vier verschillende gerechten. Studenten helpen wel mee met opscheppen en zo.'

In 2007 werd de Tilburger lid van het A.S.C. 'Ik wilde een extra dimensie geven aan mijn studentenleven,' verklaart Bos. 'Je leert zo veel mensen kennen, die je anders nooit zou ontmoeten.' Hij liet zich niet tegenhouden door de doemverhalen over ontgroeningen. 'Die kloppen gewoon niet,' zegt hij. 'Soms gebeurt er in andere steden iets naars en dat is dan weer voeding voor dat soort verhalen. Het is juist heel goed georganiseerd hier, die geheimzinnigheid heeft zijn charme.

De ontgroening versterkt de band met de groep, je verliest je naïviteit een beetje. Een spannende sensatie.' Helaas wil Bos de nieuwe BNN-serie *Feuten*, over het wel en wee van een studentencorps, liever niet op voorhand bekijken met de pers. 'Nee, ik ben niet huiverig, maar we moeten eerst samen afspreken: wat vinden we er van? In die zin zijn we toch een professionele organisatie. De trailer deed in ieder geval vermoeden dat het om een dramatische thriller gaat.'

Op de borrel vult senator Kok nog aan: 'Ja, het laat zien wat mensen willen zien. Ik ga sowieso kijken, lijkt me hartstikke leuk.' Hoewel de borrel tot half vier doorgaat, heeft de verslaggever het rond middernacht wel gezien. Dispuutsliekers, bier, af en toe een spuitende brandslang, dronken jongens in jasjes. Past perfect in het corpsplaatje, hoewel het 'corpsgevoel' van Bos juist om de 'vele nieuwe ervaringen' en 'persoonlijke ontplooiing' draait en niet om zuipen. Hij loopt mee naar de uitgang. 'Leuk dat je er was. Volgende keer geen gympen dragen, hè!' Hij lacht. Maar of het echt een grapje is? ■■■